

Arrest

nr. 324 620 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2024 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd geboren op (...) 1965, heeft het Russische staatsburgerschap, de Tsjetsjeense etnie en hangt de islam aan. U bent geboren in Grozny in Tsjetsjenië en woonde daar ook het grootste deel van uw leven. Nadat uw appartement zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog beschadigd raakte, keerde u nooit meer terug naar dit appartement. Sindsdien verbleef u in de wijk Katayama en soms ook bij familieleden in Ingoesjetië. In 1993 studeerde u af met een diploma lichte nijverheid en economie. Nadat u uw legerdienst afmaakte, werkte u voor het bedrijf NMKI, doch in de laatste periode voor uw vertrek werkte u niet officieel.

In 1988 stichtte u samen met vrienden van uw studententijd een soort jeugdbeweging. Jullie ijverden voor de oprichting van de Waynakh republiek en wouden onafhankelijkheid voor alle Noord-Kaukasische staten.

Jullie kwamen samen om te discussiëren en jullie voerden propaganda. De beweging bleef bestaan tot 1991. De leider van de beweging, K. (...) verdween eind de jaren '90.

In 1990 werd u in Grozny gearresteerd en u werd u iets langer dan een week aangehouden omwille van uw deelname aan de jeugdbeweging. U werd vastgehouden in een kantoor van de MVD en tijdens deze week werd u ernstig gefolterd. U werd beschuldigd van extremistisch en separatistisch gedrag en moest informatie geven over uw vrienden en jullie beweging. U deed dit niet. U kon vrijkomen via uw connecties met de directeur van PMK, een bedrijf waar u ooit voor werkte.

Nadat u met de jeugdbeweging stopte, nam u af en toe deel aan politieke demonstraties in Moskou van 1991 tot 1993. Omwille van deze acties werd u verschillende keren kort aangehouden door de politie in Moskou. Tijdens sommige van deze arrestaties werd u ook geslagen. U werd geviseerd omdat u een Tsjetsjeen in Moskou was. De belangrijkste arrestatie in deze periode was in 1992. Toen werd u enkele uren vastgehouden in een gebouw waar de veiligheidsdienst van de president, de MVD en mensen van het ministerie van binnenlandse zaken gestationeerd zaten. U kreeg een verwittiging dat u moest stoppen met uw activiteiten.

Op 29 december 1994 was u bij een vriend in zijn appartement in Tsjetsjenië. Jullie moesten schuilen bij een vriend van hem omdat er buiten een schietpartij gaande was. Nadat jullie daar enkele uren waren, kwamen Russische militairen binnen. Ze hielden jullie aan. Jullie werden ervan verdacht Tsjetsjeense rebellen en verraders te zijn. Jullie werden naar een blikkenfabriek in Grozny gebracht. Jullie werden er bedreigd en geslagen. Nadien werden jullie naar Mozdok in Noord-Ossetië gevoerd. Daar was een soort concentratiekamp in de vorm van een grote trein. Ook daar ondervonden jullie fysiek geweld en dit gedurende tien dagen. Omdat de vriend van uw vriend voor de KGB had gewerkt, werd hij vrijgelaten. Na een paar dagen kwam hij jullie met het oog op jullie vrijlating ook halen. U moest nadien langer dan een maand in het ziekenhuis verblijven. Nadat u vrijkwam, werd uw zus via uw burens geïnformeerd dat u werd gezocht door uw autoriteiten.

Na deze aanhoudingen besloot u om te gaan onderduiken in Katayama.

In 1995 nam u deel aan een missie in Moskou met O. I. (...). Hij was ook een Tsjetsjeen en speelde een belangrijke rol in de onderhandeling met de Russen over het stopzetten van de Tsjetsjeense oorlogen. U moest hem begeleiden naar Moskou omdat hij daar een tv-interview had. Na het interview ontmoette u hem op de luchthaven. Zowel Tsjetsjenen als mensen van de FSB hebben jullie samen opgemerkt en hier bestaat videomateriaal van.

In Moskou bezorgde u in 1999 video's over de situatie in Tsjetsjenië aan de radio. U deed dit niet regelmatig en heeft hier ook geen specifieke problemen door gekend.

Zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog was er een zuiveringsprocedure aan de gang waarbij Russische militairen paspoortcontroles hielden bij Tsjetsjenen en hen aanhielden.

U verliet Tsjetsjenië voor het eerst in 2000. U ging naar Duitsland, vroeg er asiel aan, doch keerde terug naar Tsjetsjenië omdat u geen toekomst voor uzelf zag in Europa. U bleef er nog anderhalf jaar wonen en in deze periode had u eveneens problemen omwille van de zuiveringsprocedure. Zo werd u in 2001 in Katayama bijna door Russische militairen meegenomen, doch dit kon vermeden worden door tussenkomst van de burens.

U had een vriend en familielid, genaamd Is. (...) die bij de MVD werkte in een relatief hoge positie. Hij informeerde u dat u werd opgespoord door de FSB omwille van uw politieke activiteiten en eerdere aanhoudingen. Hij hielp u het land verlaten in 2002 en u kwam in Nederland terecht. U diende er vier asielaanvragen in, doch kreeg telkens weigeringsbeslissingen. In 2007 werd u door twee Russischsprekende ambtenaren op de ambassade bedreigd en slecht behandeld. De Nederlandse overheid heeft hier haar excuses voor aangeboden. Door een fout van het gerecht in Nederland werd de beslissing in uw asioldossier op niet-anonieme wijze gepubliceerd op het internet op de website van de Raad van State. Deze fout werd in 2015 rechtgezet.

Na uw vertrek werd Is. (...) gedood in 2005, 2006 of 2007, u vermoedt omwille van zijn eerdere werkzaamheden.

Uw moeder en zus wonen bij familie in Ingoesjetië. Uw moeder is nooit meer teruggekeerd naar Tsjetsjenië sinds jullie appartement vernield raakte. Uw zus keert wel soms nog terug om op bezoek te gaan bij familie in Grozny, doch verblijft er nooit lang. De laatste keer dat ze er was, was een jaar voor het persoonlijk onderhoud (20/06/2024). Rond 2006 werd uw zus aangehouden door Kadyrovtsy van de plaatselijke MVD-afdeling toen ze op bezoek was in Grozny. Ze stelden vragen over u en ze werd bedreigd. Nadien werd ze ook nog bedreigd door hen. In 2007 kreeg uw zus via uw burens in Tsjetsjenië een oproepingsbrief op uw naam in handen. In 2012 kreeg uw zus nog een oproepingsbrief op uw naam. U diende zich aan te melden op 17 december 2012. Deze brieven waren afkomstig van de onderzoeksafdeling van de politie of van het openbaar ministerie. U moest zich aanmelden als verdachte.

Eind augustus 2020 verliet u Nederland en kwam u naar België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 24 augustus 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: psychologische documenten (kopie); een oproepingsbrief van de politie (origineel); documenten om te staven dat uw asielspraak op niet-anonieme wijze online werd gepubliceerd (kopie); documenten over de slechte behandeling van de Russischsprekende ambtenaren op de Russische ambassade (kopie); uw rijbewijs

(origineel); uw diploma (origineel); de envelop in het kader van de briefwisseling met uw Nederlandse advocaat (kopie); een artikel over de dood van uw familielid, Is. (...) (kopie); uw militair boekje (kopie); uw vluchtelingenboekje (origineel) en een foto van uw overleden neef in Oekraïne (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In het kader van uw asielprocedure diende u een aantal psychologische attesten (zie administratief dossier, groene map, nr. 4) in. Uit deze documenten en uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u reeds lange tijd met veel psychologische symptomen kampt zoals depressie, PTSD, slaapproblemen en suïcidale gedachten (NPO 1, p. 3). Aan de start van beide persoonlijke onderhoudsop het CGVS werd u echter gevraagd hoe u zich voelde en beide keren gaf u aan dat u zich goed voelde (NPO 1, p. 3 & NPO 2, p. 2). U werd er ook op gewezen dat u het altijd mocht aangeven wanneer u zich niet goed voelde, waarop u stellig nogmaals benadrukte dat u zich goed voelde (NPO 1, p. 3). Ook uit het goede verloop van beide persoonlijke onderhouds blijkt dat uw psychologische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd. Uit de psychologische attesten blijkt ook dat u met geheugenproblemen kampt en op dit vlak verduidelijkt u zelf dat u vooral moeite heeft met herinneringen uit het recente verleden op te halen. U gaf aan dat u in staat was om gebeurtenissen in uw leven die vroeger plaatsvonden wel in grote lijnen te herinneren (NPO 1, p. 3). Doorheen beide persoonlijke onderhouds is ook gebleken dat u zeker in staat was om chronologisch coherent over uw problemen te vertellen en zodoende hebben uw problemen met uw geheugen evenmin voor enige obstakels gezorgd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat er u iets heel ergs gaat overkomen indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie en minstens vreest u om verplicht naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd. U linkt deze vrees aan uw positieve mening over de Tsjetsjeense onafhankelijkheid, uw negatieve mening over de situatie in Rusland en uw connecties met O. I. (...). U stelt dat u in het verleden meermaals werd gearresteerd door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van deze redenen (NPO 1, p. 13-15).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is er geen sprake van een actueel risico in uw hoofde op basis van uw eerdere politieke activiteiten in het kader van de Tsjetsjeense onafhankelijkheid.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie The Russian Federation – Political dissent and opposition beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-and-opposition>, EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en Algemeen ambtsbericht Russische Federatie beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf>) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de anti-extremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw politieke activiteiten dateren van heel lang geleden en dat u bovendien hoegenaamd geen hooggeplaatst profiel had als criticus van het regime. Zo was u enkel politiek actief tijdens uw studententijd, nog voor de Tsjetsjeense oorlogen. U werd in 1988 lid van een beweging die streefde naar Gorskaya, naar de oprichting van de Waynakh republiek. Dit hield in dat jullie ijverden voor de

onafhankelijkheid van Tsjetsjenië en andere Noord-Kaukasische deelrepublieken van Rusland. De beweging hield op met bestaan in het jaar 1991. Jullie probeerden jullie doel te bereiken door één of twee keer per maand samen te komen, door folders en brochures op te hangen en uit te delen, alsook door jullie gedachtegoed uit te leggen aan anderen. Jullie hebben nooit enige acties georganiseerd. Er waren slechts ongeveer twintig personen lid van de beweging en bovendien had u ook geen specifieke rol binnen deze beweging. U zei zelf dat jullie organisatie stopte omdat jullie beseften dat jullie niet bij machte waren om verandering teweeg te brengen (NPO 1, p. 8-9). U was ook op geen enkele manier betrokken bij de twee Tsjetsjeense oorlogen die plaatsvonden (NPO 2, p. 17).

Daarna heeft u nog enkele keren deelgenomen aan betogingen in Moskou tegen het Russische regime, doch de laatste keer dat u dit deed was in 1993. U bleef altijd een criticus ten opzichte van veel aspecten van het Russische beleid, maar u bracht deze mening na deze manifestaties niet langer naar buiten. Ook in België houdt u zich niet bezig met enige politieke activiteiten. (NPO 1, p. 10 & NPO 2, p. 3). Op basis van uw beperkte politieke activiteiten van reeds lang geleden kan dus niet worden gesteld dat u vandaag de dag nog altijd het risico loopt om gevisieerd te worden door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten. Sterker nog, u zei zelf dat uw autoriteiten ten tijde van de Tsjetsjeense oorlogen vooral gebrand waren op het viseren van gewapende rebellen en dat het voor hen toen geen prioriteit was om af te rekenen met vreedzame politieke opposanten zoals uzelf (NPO 1, p. 19). Gelet op deze verklaringen raakt het kant noch wal dat u momenteel nog zou worden gevisieerd door uw autoriteiten.

U werd gevraagd om welke reden u de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten momenteel nog dient te vrezen op basis van politieke activiteiten van meer dan dertig jaar geleden. U zei dat deze vrees altijd actueel blijft, los van het aantal jaren dat zou verstrijken omdat u omwille van uw activiteiten wordt gezien als een bedreiging voor de staat (NPO 2, p. 17). Met dergelijk vage en algemene verklaring toont u evenwel niet aan waarom u op basis van uw beperkte politieke activiteiten momenteel nog een doorn in het oog van uw autoriteiten zou zijn. U werd er bovendien op gewezen dat de huidige president van Tsjetsjenië vroeger ook ijverde voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië en u werd gevraagd waarom uw autoriteiten u uw politieke standpunten van de jaren '90 niet zouden kunnen vergeven. Hierop gaf u geen antwoord waaruit zou kunnen blijken dat u persoonlijk nog een risico loopt, doch daarentegen zei u simpelweg op heel algemene wijze dat Kadyrov veel bloedvergiet heeft veroorzaakt om het vertrouwen van Rusland te winnen en dat u daarom niet kan worden vergeleken met hem (NPO 2, p. 17). U werd gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat u op dit moment nog altijd wordt opgespoord door uw autoriteiten en u zei dat u hier geen bewijs van kan aanleveren (NPO 1, p. 21 & NPO 2, p. 13). U werd nogmaals gevraagd om welke reden u na meer dan dertig jaar nog zou gevisieerd worden en toen zei u opnieuw op heel algemene wijze dat er in Rusland geen verjaringstermijn geldt en dat het hele land onder toezicht staat (NPO 1, p. 22). U maakte derhalve niet aannemelijk dat u op dit moment nog het risico loopt om vervolgd te worden in Rusland omwille van uw politieke activiteiten.

Ten tweede wordt deze vaststelling versterkt door het gegeven dat u na 1994 en voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in principe geen enkele problemen meer ondervond omwille van uw politieke overtuiging. U werd in 1990 voor het eerst aangehouden door uw deelname aan de Gorskayabeweging en u werd een week vastgehouden en gemarteld bij de MVD in Grozny (NPO 1, p. 9, 15 & NPO 2, p. 5-6). In Moskou werd u in de eerste helft van de jaren '90 ook meermaals kort gearresteerd en aangehouden door de politie omwille van uw deelname aan manifestaties tegen het regime (NPO 1, p. 16 & NPO 2, p. 6-7). Eind 1994 werd u voor het laatst vastgehouden voor meer dan tien dagen en gefolterd in Grozny en Mozdok (NPO 1, p. 13 & NPO 2, p. 6-8). Ook deze arrestatie was gelinkt aan uw activiteiten tijdens uw studententijd (NPO 2, p. 8). Het gegeven dat u sinds 1994 en tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië geen enkel probleem meer meemaakte met uw autoriteiten omwille van uw politieke overtuiging is bijzonder frappant, aangezien u Tsjetsjenië pas voor een eerste keer in 2000 verliet en eind juni 2002 voor een tweede keer (NPO 1, p. 11 & 13). U zei in dit verband wel dat u na uw laatste arrestatie definitief besloot om te gaan onderduiken bij familie in Katayama, een buitenwijk in Grozny (NPO 1, p. 18 & NPO 2, p. 9). U zei evenwel ook dat uw autoriteiten na uw laatste arrestatie tegen uw burens in Grozny hadden gezegd dat ze u zochten en uw zus heeft deze informatie aan u doorgespeeld (NPO 1, p. 18). Indien uw autoriteiten u echter daadwerkelijk zochten en wouden viseren, dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze u in de periode van 1994 en uw vertrek uit Tsjetsjenië dan ook effectief zouden opgespoord hebben. U verbleef immers nog altijd in Grozny en dan ook nog eens bij familie (NPO 1, p. 6), waardoor uw autoriteiten over concrete linken beschikten om u te zoeken. Ook dit doet verder vermoeden dat u momenteel a fortiori geen vrees dient te koesteren ten opzichte van uw autoriteiten, omwille van uw eerdere politieke activiteiten.

Ten derde maakte u niet aannemelijk dat u omwille van uw connecties met O. I. (...) riskeert om vervolgd te worden in Rusland. U zei dat u in 1995 deelnam aan een missie met hem in Moskou. Hij was betrokken bij de onderhandelingen tussen Tsjetsjenië en Rusland in het kader van de strijd die tussen hen gaande was en daarom moest u hem vergezellen in Moskou, om bescherming te verlenen aan hem tijdens deze missie. Nadat O. (...) klaar was met zijn afspraak in Moskou, ontmoetten jullie elkaar in de luchthaven en u vermoedt dat hier video's van gemaakt zijn door de veiligheidsdiensten in Moskou. U heeft nooit enige problemen gekend omwille van uw deelname aan deze missie en verklaarde dit door het gegeven dat u zich schuilhield in Grozny in deze periode. U bent echter ook nooit aangesproken door uw autoriteiten hieromtrent. U verklaarde wel dat u in de toekomst eventueel problemen zou kunnen ervaren met uw autoriteiten door uw

connecties met O. I. (...) maar toen u werd gevraagd waarop u zich baseerde, gaf u opnieuw de uitleg dat u in Tsjetsjenië niet werd gevisieerd omdat de autoriteiten toen prioritaire gewapende opstandelingen viseerden en geen politieke tegenstanders zoals u (NPO 1, p. 14, 17 & NPO 2, p. 9-10). U haalde derhalve geen concrete elementen aan die effectief doen vermoeden dat u in de toekomst nog problemen zou kennen omwille van deze connecties. Daarenboven heeft u ook met geen woord gerept over deze situatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat des te meer aantoont dat u geen actuele vrees voor vervolging koestert in Rusland omwille van deze reden.

Ten vierde geldt dezelfde vaststelling wat betreft het gegeven dat u in Moskou enkele keren videomaterialen van wantoestanden in Tsjetsjenië naar het treinstation bracht opdat deze bij een radiostation terechtkwamen. U heeft hier immers nooit problemen door gekend en u zei zelf ook dat u deze taak niet regelmatig volbracht (NPO 1, p. 14-15). Ook hieruit vloeit derhalve geen actuele vrees in uw hoofde voort.

Tot slot wordt uw vrees om vervolgd te worden door uw autoriteiten op fundamentele wijze ondermijnd door het gegeven dat u terugkeerde naar Tsjetsjenië nadat u voor het eerst vluchtte. U ontvluchtte Tsjetsjenië voor het eerst in 2000, u ging naar Duitsland, maar u besloot vrijwillig om terug te keren naar Tsjetsjenië (NPO 1, p. 11). Dit doet op serieuze wijze afbreuk aan uw vrees voor vervolging, des te meer aangezien u op dat moment al meermaals was gearresteerd en gefolterd door uw autoriteiten omwille van uw politieke overtuigingen (zie supra). Derhalve had u de meest ernstige incidenten van uw asielrelaas al meegemaakt. U werd gevraagd om welke reden u het risico nam om terug te keren naar Tsjetsjenië vanuit Duitsland. U zei dat u zich moeilijk kon aarden in de voor u vreemde Europese omgeving en dat u terug in uw vaderland wou wonen (NPO 1, p. 11 & 19). Deze verklaring staat echter hoegenaamd niet proportioneel in verhouding tot uw verklaringen dat u op dat moment reeds meermaals was gearresteerd en gefolterd door Tsjetsjeense en Russische autoriteiten. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u niet meer het risico zou genomen hebben om terug te keren naar uw land van herkomst, de plek waar u al deze serieuze problemen meemaakte. Deze vaststelling doet niet alleen op ernstige wijze afbreuk aan uw vrees voor vervolging, doch versterkt het CGVS in haar conclusie dat u geen actueel risico op gevaar loopt in Tsjetsjenië.

Bovenstaande argumenten tonen duidelijk aan dat er geen actueel risico op vervolging bestaat voor u op basis van uw eerdere politieke activiteiten en de problemen die u daardoor meemaakte in de jaren '90. Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan de meest actuele gebeurtenissen van uw asielrelaas, wat meteen ook wijst op een gebrek aan actuele vrees in uw hoofde. Dit gebrek aan geloofwaardigheid werd vastgesteld op basis van volgende gronden.

Ten eerste duurde het na uw vertrek uit Tsjetsjenië ook bijzonder lang vooraleer uw familie werd lastiggevallen omwille van uw politieke activiteiten en vooraleer u zelf opnieuw problemen ondervond in dit verband. U zei dat uw zus in 2006 of 2010 werd gearresteerd door Kadyrovtsy omwille van u (NPO 1, p. 20 & NPO 2, p.). U benadrukte dat dit het eerste probleem was dat plaatsvond na uw vertrek (NPO 1, p. 21). Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch, aangezien u Tsjetsjenië reeds definitief had verlaten in 2002 (NPO 1, p. 11 & 13). U werd gevraagd om welke reden het zolang duurde voordat uw familie problemen kreeg omwille van u en toen zei u dat uw autoriteiten eerst bezig waren met het viseren van gewapende opstandelingen (NPO 1, p. 21). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en toen gaf u hetzelfde antwoord (NPO 2, p. 18). Indien uw autoriteiten er echter daadwerkelijk op gebrand zouden zijn om u door uw politieke activiteiten te viseren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw familie reeds vroeger problemen zou gekend hebben.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat er sinds de tweede oproepingsbrief die u ontving ook geen enkele problemen meer zijn geweest. U bevestigde dit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 1, p. 21) en ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u dat uw achtergebleven familieleden in Tsjetsjenië ondertussen met rust worden gelaten. Als reden hiervoor gaf u op dat uw moeder bejaard is en dat zij en uw zus vrouwen zijn. U haalde aan dat uw autoriteiten in die zin nog tekenen van menselijkheid en goede manieren vertonen, daar ze hen niets zouden aandoen. U zei ook dat u nog familieleden heeft in Tsjetsjenië die hen beschermen (NPO 2, p. 14 & 17). Indien uw autoriteiten echter effectief nog altijd op wraak zijn belust jegens u omwille van uw politieke activiteiten in de jaren '90, houdt het absoluut geen steek dat ze sinds 2012 geen enkele actie ondernamen om u nog te viseren en evenmin dat uw autoriteiten zich zouden laten tegenhouden door het gegeven dat uw zus en moeder vrouwen zijn. U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u dat u eigenlijk niet zeker weet of uw familie met rust wordt gelaten op dit moment. U zei dat uw familie u niet in gevaar wilt brengen en dat u daarom geen informatie daarover ontvangt (NPO 2, p. 18). Uw familie heeft u niettemin in het verleden wel geïnformeerd over de twee oproepingsbrieven, alsook over de arrestatie en bedreigingen die uw zus onderging, waardoor kan worden aangenomen dat ze u over verdere problemen ook zouden geïnformeerd hebben. Derhalve doet het gebrek aan vervolgingsfeiten van uw autoriteiten jegens u en uw familie sinds 2012 sterk vermoeden dat u momenteel geen enkel gevaar meer loopt in de Russische Federatie.

Ten derde vertoonde u een pertinent gebrek aan kennis en interesse rond de problemen die er na uw vertrek nog waren, alsook rond de stand van zaken van deze problemen met de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in het verleden. Voor uw tweede vlucht uit Tsjetsjenië ontving u via uw familielid Is. (...) – die een relatief hoge functie had bij de MVD in Ingoesjetie (NPO 1, p. 4 & NPO 2, p. 12) – dat u werd opgespoord door de FSB (NPO 1, p. 16 & NPO 2, p. 12). Hij zei dat er een zaak bestond tegen u, maar toen u werd gevraagd welke zaak werd opgestart, zei u dat hij u dat niet heeft uitgelegd. U zei wel dat het te maken had

met uw politieke activiteiten, maar toen u werd gevraagd op basis van welke activiteiten, zei u simpelweg dat hij tegen u zei dat het door uw activiteiten was. U werd gevraagd of u aan Is. (...) vroeg over welke activiteiten het ging en u antwoordde naast de kwestie door te zeggen dat hij op de hoogte was van uw aanhoudingen in de jaren '90 en dat het geen geheim was (NPO 1, p. 19). U werd gevraagd of Is. (...) u nog andere informatie gaf buiten het feit dat u werd opgespoord en u zei dat dit niet het geval was. U werd gevraagd of u nog informatie vroeg aan hem en toen antwoordde u opnieuw naast de kwestie door te zeggen dat Is. (...) u vertelde dat het te maken had met uw politieke activiteiten. U werd ook gevraagd van wat u concreet werd beschuldigd in het kader van uw opsporing en u zei dat u daar niet over gesproken hebt met uw autoriteiten. U werd gevraagd of u deze vraag aan Is. (...) heeft gesteld en dan zei u op heel vage en algemene wijze dat er geen wetsartikels worden vermeld als men in federale opsporing belandt. U werd verder ook nog gevraagd of deze opsporing impliceerde dat er een strafzaak tegen u werd opgestart, doch u moest het antwoord schuldig blijven (NPO 2, p. 12). U werd dan ook nog gevraagd of u na uw vertrek ooit nog aan Is. (...) om meer informatie hebt gevraagd over de zaak die tegen u werd opgestart en u zei dat dit niet kon omdat hij nadien overleed. U werd echter gevraagd of u voor zijn dood in 2005, 2006 of 2007 enige vragen aan hem hebt gesteld hieromtrent, eventueel via-via, en dan zei u dat u hem niet in gevaar wou brengen. U werd dan gevraagd of er geen andere mensen waren bij wie u zich kon informeren over de stand van zaken van de zaak die werd opgestart tegen u en u zei stellig dat dit niet het geval was. U werd gevraagd of u dit heeft geprobeerd en u zei dat dit niet zo was omdat u uw familieleden in Tsjetsjenië niet in gevaar wilt brengen (NPO 2, p. 13). Deze informatie van Is. (...) was een beslissende factor in uw tweede en definitieve vlucht uit Tsjetsjenië (NPO 1, p. 16), waardoor zeker van u kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen van Is. (...) over de zaak die tegen u werd opgestart. De stand van zaken van de zaak die tegen u werd opgespoord is essentieel bij de beoordeling van uw actueel risico op vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst, waardoor ook zeker van u kan worden verwacht dat u inspanningen zou hebben geleverd om hier meer informatie over te bekomen op een of andere manier. U heeft echter geen enkele inspanning geleverd in dit verband.

Op vlak van de aanhouding van uw zus na uw vertrek wist u niet of dit iets eenmaligs was of niet. U wist wel dat ze bij de MVD in Grozny werd vastgehouden door Kadyrovtzy voor enkele uren (NPO 1, p. 20 & NPO 2, p. 14), maar voor het overige had u opnieuw amper informatie. U wist dat uw zus werd bedreigd en naar u werd gevraagd, doch u wist verder geen details. U wist niet of de MVD tegen uw zus heeft verteld waarom ze u zochten. U zei dat uw zus na haar arrestatie nog werd bedreigd in het kader van uw problemen, maar opnieuw kon u hier geen enkele details of informatie over geven. U wist zelfs niet wanneer deze bedreigingen plaatsvonden en op vlak van de actoren die haar bedreigden, kon u slechts vermoeden dat het opnieuw de plaatselijke MVD-afdeling betrof (NPO 2, p. 15). Na uw vertrek ontving u verder twee oproepingsbrieven van de politie (NPO 1, p. 12). U had echter amper informatie over hoe uw familie deze oproepingsbrieven in handen kreeg en evenmin had u veel informatie over de inhoud van deze brieven. U wist niet op basis van wat u werd opgeroepen, maar u vermoedt dat het te maken heeft met uw eerdere politieke problemen. U wist niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. U wist ook niks over hoe uw zus de tweede oproepingsbrief in handen kreeg (NPO 1, p. 21). U wist dat één oproepingsbrief op 17 december 2012 aan uw zus werd afgeleverd, maar u herinnerde zich niet of dit de eerste of de tweede was (NPO 1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verduidelijkte u dan wel dat de eerste brief in 2007 werd opgestuurd (NPO 2, p. 14). U wist daarnaast eigenlijk ook niet van welke dienst de oproepingsbrieven afkomstig waren en u sprak in dit verband van de onderzoeksafdeling of het openbaar ministerie (NPO 2, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u ondertussen meer informatie had proberen bekomen bij uw familie over de oproepingsbrieven en dan zei u van niet omdat u het niet nodig vond om meer informatie daarover te weten te komen. U zei eveneens opnieuw dat het gevaarlijk was om hier met uw familie over te praten. U werd gevraagd naar de huidige stand van zaken in verband met de oproepingsbrieven, maar ook hier had u geen informatie over. Meer specifiek wist u niet of er nog verdere gerechtelijke stappen tegen u werden ondernomen (NPO 1, p. 16). U werd erop gewezen dat u niet veel informatie leverde over de gebeurtenissen na uw vertrek in het kader van uw problemen en u werd gevraagd of u inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen. U antwoordde dat dit gevaarlijk is, gelet op de Tsjetsjeense context (NPO 1, p. 22). Dan nog kan van u worden verwacht dat u minstens enige inspanningen zou hebben geleverd om op een of andere manier meer informatie te bekomen en het gegeven dat u dit hebt nagelaten doet wederom op ernstige wijze afbreuk aan uw vrees om op dit moment nog vervolgd te worden. U heeft immers nog altijd contact met uw familie in Tsjetsjenië (NPO 2, p. 3), waardoor redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u deze inspanningen zou hebben geleverd, indien u daadwerkelijk voor uw leven zou vrezen bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Ten vierde kan ook nog worden opgemerkt dat u zei u dat Is. (...) na uw vertrek werd vermoord in 2005, 2006 of 2007. U vermoedde evenwel dat hij werd gedood omwille van zijn job en dat dit niet te maken had met de problemen die leidden tot uw vertrek uit Tsjetsjenië (NPO 1, p. 4 & NPO 2, p. 13). Ook dit kan de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas dus niet herstellen.

Voorts maakt u ook geen aanspraak op een internationaal beschermingsstatuut op basis van de zuiveringsactie die u meemaakte toen u nog in Tsjetsjenië was. U zei meermaals dat u werd lastiggevallen in het kader van een zuiveringsprocedure en dat dit één van de redenen was waarom u uw land ontvluchtte. U zei ook dat u in het kader van deze zuiveringsprocedure in 2001 bijna door Russische militairen vanuit

Grozny werd meegenomen, samen met enkele vrienden. Deze zuiveringsactie was echter gericht op alle Tsjetsjenen en niet op u persoonlijk, wat u ook meermaals bevestigde. U zei namelijk dat Russische militairen in het kader van de Tsjetsjeense oorlogen langsgingen bij Tsjetsjenen en paspoortcontroles uitvoerden. U benadrukte dat u in 2001 enkel en alleen bijna werd meegenomen omwille van uw Tsjetsjeense etniciteit. U bevestigde ook dat dit incident niks te maken had met uw politieke activiteiten. Buiten deze gebeurtenis in 2001 maakte u zelf ook geen concrete incidenten mee in het kader van de zuiveringsprocedure en alhoewel u zei dat de Russische militaire bruut met u aan de slag gingen, maakte u geen fysiek geweld mee. Tenslotte werd u ook gevraagd of u nog een actuele vrees koestert op basis van deze eerdere zuiveringsacties en u zei dat dit niet het geval was (NPO 1, p. 16, 18 & NPO 2, p. 10-11). In dit verband kan trouwens worden opgemerkt dat uw appartement in Grozny tijdens de Tsjetsjeense oorlogen werd verwoest in het kader van de strijd die woedde en dit ook niks met u persoonlijk te maken had (NPO 1, p. 6). U zei namelijk dat uw woning tijdens de eerste oorlog werd beschadigd door tankbeschietingen en dat het dak tijdens de tweede oorlog opnieuw werd beschadigd omdat er in de buurt van uw woning beschietingen plaatsvonden die niet op u gericht waren (NPO 2, p. 12).

Daarnaast maakte u ook niet aannemelijk dat u effectief het risico loopt om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet

opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U haalde aan dat het risico bestaat dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie verplicht naar Oekraïne zal worden gestuurd (NPO 1, p. 15 & NPO 2, p. 5). U koppelde dit echter aan uw eerdere problemen in Rusland omwille van uw politieke activiteiten en hierboven werd reeds uitvoerig gemotiveerd dat u geen actueel risico loopt om vervolgd te worden omwille van deze activiteiten. Bovendien toont bovenstaande informatie over de mobilisatie des te meer aan dat er momenteel geen enkel risico in uw hoofde bestaat om gemobiliseerd te worden.

Volledigheidshalve maakte u ook met uw verklaringen over de moeilijkheden die u ervaarde in de loop van uw Nederlandse asielprocedure niet aannemelijk dat u in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut in België.

Eenzijds zei u dat de Nederlandse asielautoriteiten uw negatieve asieluitspraak online hadden gepubliceerd, doch dat uw Nederlandse advocaat in de nasleep hiervan klacht indiende en dat de Nederlandse asielautoriteiten hierna hun excuses aanboden en de informatie van het internet haalden. U werd echter gevraagd of u hier concrete problemen door kende en u zei dat u in Europa geen problemen kende daardoor. U wist echter niet of er in Rusland problemen waren gerezen hierdoor. U werd gevraagd welke vrees u koppelde aan de niet-anonieme openbaarmaking van uw Nederlandse asieluitspraak en u zei dat u in uw interview daar namen had vermeld van bepaalde mensen, alsook dat de informatie uit uw asioldossier kon leiden tot een strafrechtelijk onderzoek in Rusland. U wist echter niet of de Russische autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat uw asieluitspraak online stond. U bent ook nooit aangesproken door uw autoriteiten in dit verband. Wanneer u dan werd gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat u problemen zou krijgen in Rusland door deze situatie, dan sprak u vooral voor het gevaar voor uw familieleden in Tsjetsjenië indien uw activiteiten in België aan het licht zouden komen in Rusland. U werd dan gevraagd of u iets vreesde voor uzelf op basis van deze asielinformatie uit Nederland en dan zei u dat dit "tweederangs" was voor u, alhoewel u zei dat er mogelijks problemen konden rijzen via spionnen in Europa. U werd erop gewezen dat de beslissing in Nederland ondertussen al enige tijd van het internet is gehaald en u werd opnieuw gevraagd waarom dit in de toekomst nog problemen zou geven voor u of uw familie. U antwoordde dat u op basis van uw eerdere politieke activiteiten in Rusland als extremist wordt beschouwd en dat het gevaar waarin u zich daardoor bevindt actueel blijft. Hiermee verwees u naar uw eerdere politieke problemen en gaf u dus geen concreet antwoord op de vraag wat u vreest op basis van de informatie die in Nederland online werd gepubliceerd. Daarom werd u nogmaals gevraagd hoe de Russische autoriteiten op de hoogte zouden kunnen raken van deze online informatie in Nederland, terwijl het al enige tijd geleden af het internet is gehaald. U antwoordde dat Rusland genoeg experts heeft die informatie verzamelen in Europa en dat Russische burgers in Europa op die manier geïdende worden (NPO 1, p. 2, 4-5 & NPO 2, p. 3-4). Met al deze verklaringen bood u dus geen enkel concreet element aan dat erop kan wijzen dat de Russische autoriteiten uw asieluitspraak in Nederland hebben gezien en maakte u derhalve al zeker niet aannemelijk dat u daardoor problemen zou kunnen ervaren.

Anderzijds zei u ook dat u op het Russische consulaat in Nederland bedreigd werd door Russischtalige medewerkers (NPO 1, p. 22). U zei dat één van deze medewerkers ermee had gedreigd u naar een Russisch detentiecentrum te sturen (NPO 2, p. 4). U zei ook dat ze in het algemeen moeilijk deden jegens u, bijvoorbeeld door te beweren dat uw adres in Grozny niet bestond. Hoe jammerlijk deze situatie ook was, is de link met uw vrees om terug te keren naar Rusland allesbehalve vanzelfsprekend. U werd dan ook gevraagd wat u met deze bedreigingen wou aantonen in het kader van uw asielprocedure in België en u zei dat u wou aantonen dat uw zaak in Nederland niet goed werd behandeld, dat het onveilig was voor u daar en dat het resulteerde in een negatieve ervaring voor u. U beschouwde het voorval op het consulaat als een rechtstreekse bedreiging in uw richting. U werd gevraagd of u aan dit voorval een bepaalde vrees koppelde indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie en u zei dat u bang was dat u effectief zou worden opgesloten in een detentiecentrum. U zei echter ook dat u vreesde om in handen van Kadyrovtsev te belanden, om te verdwijnen en om naar de oorlog gestuurd te worden (NPO 2, p. 5). Hiermee verwees u

impliciet opnieuw naar uw asielrelaas en u maakte derhalve absoluut niet hard dat u verdere problemen in Rusland riskeert op basis van uw negatieve ervaringen met Russischtalige ambtenaren in Nederland. Tenslotte maakte u ook niet aannemelijk dat u het risico loopt om vervolgd te worden in Rusland omwille van uw lang verblijf in Europa.

Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofd geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat niet kan worden aangenomen dat uw profiel en activiteiten ervoor zouden zorgen dat u negatief onder de aandacht van de autoriteiten zou komen bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde uw advocaat aan dat u in totaal 18 jaar in Nederland heeft verbleven en dat u ondertussen ook al langer dan vier jaar in België verblijft. Hij verklaarde ook dat u omwille van uw lang verblijf in Europa geviseerd zal worden indien u zou moeten terugkeren naar Tsjetsjenië (NPO 1, p. 22-23). Zelf heeft u dergelijke vrees op geen enkel moment in het eerste persoonlijk onderhoud laten blijken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u desalniettemin gevraagd of u enige opmerkingen had in dit verband. U zei spontaan dat het "een kleinigheid" betrof in vergelijking met het dossier dat op uw naam werd geopend omwille van uw politieke activiteiten,

althoewel u ook zei dat men sowieso verdacht overkomt bij de Russische autoriteiten nadat men in het buitenland heeft verbleven voor een tijdje. U werd dan gevraagd waarom u persoonlijk als verdacht zou worden aanzien, specifiek omwille van uw lang verblijf in Europa en u benadrukte opnieuw dat het om een klein probleem ging en dat u voornamelijk niet kan terugkeren omwille van uw politieke problemen. U zei dat u aan de grens wel ondervraagd kan worden en eventueel naar de oorlog kan worden gestuurd, doch opnieuw benadrukte u dat het om een tweederangsprobleem gaat. U werd gevraagd om welke reden u deze vrees aan uw lang verblijf in Europa koppelde en dan antwoordde u dat Tsjetsjenen sowieso vaker verdacht overkomen in Rusland en dat het voor etnische Russen geen vragen zou doen rijzen wanneer zij in het buitenland hebben verbleven (NPO 2, p. 18). Hiermee toonde u allesbehalve aan dat u omwille van uw lang verblijf in Europa specifieke problemen zou kennen met uw autoriteiten in de Russische Federatie. U verwees bovendien telkens naar de problemen die u vreest op basis van uw eerdere politieke activiteiten en er werd reeds uitvoerig gemotiveerd waarom u op basis van die vrees niet in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw rijbewijs en diploma staven uw scholing en identiteit en deze elementen staan niet ter discussie. De psychologische documenten die u neerlegde zijn voornamelijk gebaseerd op uw verklaringen en waar er melding wordt gemaakt van PTSD op basis van eerdere onmenselijke behandeling die u meemaakte, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in principe niet in twijfel trekt dat u in het verleden problemen meemaakte met uw autoriteiten. Zoals reeds gezegd, is er evenwel geen sprake van een actueel risico in uw hoofd en deze psychologische documenten brengen daar geen verandering in, daar ze enkel over gebeurtenissen in het verleden gaan. Over de oproepingsbrief van de politie, de documenten van uw Nederlandse asielspraak, de envelop in het kader van de briefwisseling met uw Nederlandse advocaat en de documenten over de slechte behandeling die de Russischtalige ambtenaren in Nederland u gaven werd supra reeds gemotiveerd. Deze tonen zoals gezegd geen actueel risico in uw hoofd aan. Het artikel over de dood van Is. (...) staat dat hij overleed, doch vertoont zoals gezegd geen link met uw asielrelaas. Uw militair boekje bewijst niet dat u in aanmerking komt voor mobilisatie, gelet op uw leeftijd en bovendien bestaat er zoals reeds gezegd in dit verband hoe dan ook geen actueel risico. Uw vluchtelingenboekje staat uw Tsjetsjeense etniciteit en ook dit staat niet ter discussie. De foto van uw overleden neef in Oekraïne vertoont evenmin een link met uw asielrelaas.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)

blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken

verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In het kader van uw asielprocedure diende u een aantal psychologische attesten (zie administratief dossier, groene map, nr. 4) in. Uit deze documenten en uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u reeds lange tijd met veel psychologische symptomen kampt zoals depressie, PTSD, slaapproblemen en suicidale gedachten (NPO 1, p. 3). Aan de start van beide persoonlijke onderhoudsop het CGVS werd u echter gevraagd hoe u zich voelde en beide keren gaf u aan dat u zich goed voelde (NPO 1, p. 3 & NPO 2, p. 2). U werd er ook op gewezen dat u het altijd mocht aangeven wanneer u zich niet goed voelde, waarop u stellig nogmaals benadrukte dat u zich goed voelde (NPO 1, p. 3). Ook uit het goede verloop van beide persoonlijke onderhouds blijkt dat uw psychologische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd. Uit de psychologische attesten blijkt ook dat u met geheugenproblemen kampt en op dit vlak verduidelijkte u zelf dat u vooral moeite heeft met herinneringen uit het recente verleden op te halen. U gaf aan dat u in staat was om gebeurtenissen in uw leven die vroeger plaatsvonden wel in grote lijnen te herinneren (NPO 1, p. 3). Doorheen beide persoonlijke onderhouds is ook gebleken dat u zeker in staat was om chronologisch coherent over uw problemen te vertellen en zodoende hebben uw problemen met uw geheugen evenmin voor enige obstakels gezorgd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door louter opnieuw te wijzen op haar psychische problemen, doet verzoekende partij geenszins *in concreto* afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel niet aantoonde dat zij omwille hiervan niet in staat was of zou zijn om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.3. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij de Russische autoriteiten wegens haar politieke activiteiten in het verleden, haar positieve mening over de Tsjetsjeense onafhankelijkheid, haar negatieve mening over de situatie in Rusland en haar connecties met O. I. Zij stelt dat zij in het verleden meermaals gearresteerd werd door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van deze redenen en dat zij tot op heden gezocht wordt. Zij vreest dan ook ernstige problemen bij terugkeer naar de Russische Federatie, minstens vreest zij om verplicht naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 10, 13-15 en 20-22).

2.2.5. De Raad is evenwel vooreerst van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk in de jaren '90 geïsoleerd en vervolgd werd door de Russische autoriteiten vanwege haar politieke activiteiten in het kader van de Tsjetsjeense onafhankelijkheid, nu een aantal vaststellingen de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de door verzoekende partij beweerde problemen in dit verband ondergraven.

Zo verklaart zij in 1990 te zijn gearresteerd en gefolterd vanwege haar deelname aan een soort studentenbeweging die ijverde voor de oprichting van de Waynakh republiek en onafhankelijkheid voor alle Noord-Kaukasische staten (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 8 en 15-16), doch dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid in haar verklaringen hieromtrent. Waar zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud immers nog aangaf toen gedurende enkele dagen tot een week te zijn vastgehouden (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 15), stelde zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gedurende een paar weken te zijn aangehouden (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 6). De Raad wijst erop dat deze aanhouding een van de meest ernstige feiten betreft die verzoekende partij meemaakte in haar land van herkomst, waardoor verwacht kan worden dat deze in haar geheugen gegrift staat en dat zij zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode bij machte zou zijn om de periode gedurende dewelke zij toen werd vastgehouden eenduidig weer te geven. Dat zij hierin echter in gebreke blijft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Bovendien acht de Raad het in het licht van de zware beschuldigingen die tegen haar werden geuit tijdens deze aanhouding – zij zou zijn beschuldigd van extremisme – evenmin plausibel dat verzoekende partij vervolgens zonder meer zou zijn vrijgelaten met de hulp van haar connecties (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 15). Ten slotte kan verzoekende partij ook niet zeggen hoe de autoriteiten op de hoogte kwamen van de studentenbeweging (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 17), die nochtans niet meer betrof dan een twintigtal studenten die ongeveer één à twee keer per maand samenkwamen en in het geheim folders en brochures kleeften, maar nooit publiek acties voerden (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 8-9). Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan deze door haar beweerde aanhouding en vervolging vanwege haar lidmaatschap van een politieke studentenbeweging.

Verder gaf verzoekende partij tevens aan dat zij wegens haar deelname aan politieke demonstraties in Moskou tijdens haar studententijd (1991-1993) nog verschillende keren kort aangehouden werd, doch dient te worden opgemerkt dat hoewel verzoekende partij stelt dat zij toen "*heel veel keren*" werd gearresteerd, zij, naast verschillende arrestaties en problemen wegens haar Tsjetsjeense origine (zie *infra*, punt 2.2.14.), slechts één concrete arrestatie aanhaalt waarbij men verwees naar haar politieke activiteiten (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 7). Meer bepaald maakt zij er gewag van dat zij in 1992 enkele uren gearresteerd werd en ondervraagd werd over haar activiteiten, doch dient benadrukt te worden dat zij zelf aangeeft dat deze arrestatie geen ernstige gevolgen had en dat er ook geen fysiek geweld werd gebruikt (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 10; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 6-7).

Voorts wordt de bewering van verzoekende partij dat zij in de jaren '90 persoonlijk geïsoleerd en vervolgd werd wegens haar politieke activiteiten tijdens haar studententijd, *i.e.* haar lidmaatschap van een studentenbeweging en haar deelname aan politieke demonstraties, danig ondermijnd door de vaststelling dat zij ondanks deze vermeende vervolging niettemin zonder meer kon afstuderen in 1993, haar legerdienst uitvoeren en vervolgens kon gaan werken (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 4 en 7).

2.2.6. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij na haar arrestatie(s) wegens haar deelname aan politieke demonstraties en voor haar vertrek uit Tsjetsjenië in principe geen problemen meer ondervond omwille van haar politieke activiteiten. In 1994 werd zij weliswaar gedurende een tiental dagen vastgehouden in een filtratiekamp in Mozdok (zie ook *infra*, punt 2.2.14.), doch, in tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt te stellen in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit haar verklaringen dat bij deze vasthouding verwezen werd naar haar politieke activiteiten tijdens haar studententijd. Zij stelde daarentegen dat zij toen net zoals alle andere Tsjetsjenen er zonder meer van beschuldigd werd tot de rebellen te behoren (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16 en 17; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 7-8). Na deze vasthouding in 1994 kende verzoekende partij vervolgens geen enkel probleem meer met haar autoriteiten tot aan haar vertrek uit Tsjetsjenië, een eerste keer in 2000 en een tweede keer eind juni 2001 (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 11 en 13). Verzoekende partij gaf weliswaar aan dat zij na haar vasthouding in het filtratiekamp te Mozdok in 1994 onderdook bij familie in Katayama, een buitenwijk in Grozny (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 18; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 9), doch bemerkt de Raad dat verzoekende partij nog steeds verbleef in Grozny en *nota bene* bij familie. Indien haar autoriteiten haar daadwerkelijk valseerden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze haar in de periode van 1994 tot haar vertrek uit Tsjetsjenië effectief zouden hebben opgespoord nu zij immers over concrete linken beschikten om haar te zoeken. Zij het hierbij op gewezen dat verzoekende partij verklaarde dat haar autoriteiten na haar vasthouding in 1994 tegen haar burens in Grozny hadden gezegd dat ze haar zochten (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 18), waarmee zij aldus liet uitschijnen dat men haar ook in deze periode nog steeds actief zocht. Het is dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat zij niettemin nog jaren zonder enig probleem te kennen in Grozny kon verblijven.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij toen geen problemen kende omwille van de Tsjetsjeense oorlogen die er toen gaande waren. Zij benadrukt dat er hierdoor geen normaal overheidsregime was en dat de strijd tegen gewapende rebellen toen prioriteit had. Het is pas na 2004 dat de repressie sterker werd en men alle dissidenten begon te vervolgen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hiermee voorbijgaat aan het gegeven dat zij zelf aangaf dat haar autoriteiten haar wel degelijk nog actief zochten na haar laatste vasthouding, die plaatsvond eind december 1994 toen de eerste Tsjetsjeense oorlog reeds was begonnen (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 18), waardoor zij bezwaarlijk kan volstaan met een verwijzing naar de context van oorlog om te verklaren waarom zij nog verschillende jaren zonder daadwerkelijk problemen te kennen in Tsjetsjenië kon verblijven. Indien de Russische autoriteiten haar daadwerkelijk zochten en viseerden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze haar in de periode van 1994 en haar vertrek uit Tsjetsjenië effectief opgespoord zouden hebben. Waar zij nog benadrukt dat zij ondergedoken leefde na haar vasthouding in het filtratiekamp te Mozdok in 1994, herhaalt de Raad dat zij niettemin nog altijd in Grozny verbleef en bovendien bij familie, waardoor haar autoriteiten over concrete linken beschikten om haar te zoeken.

2.2.7. Bovendien wordt de bewering van verzoekende partij sinds haar politieke activiteiten in het begin van de jaren '90 geïmagineerd en vervolgd te worden door de Russische autoriteiten wegens deze politieke activiteiten op fundamentele wijze ondermijnd door het gegeven dat zij terugkeerde naar Tsjetsjenië nadat zij voor het eerst vluchtte. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers op goede gronden op het volgende gewezen: *“U ontvluchtte Tsjetsjenië voor het eerst in 2000, u ging naar Duitsland, maar u besloot vrijwillig om terug te keren naar Tsjetsjenië (NPO 1, p. 11). Dit doet op serieuze wijze afbreuk aan uw vrees voor vervolging, des te meer aangezien u op dat moment al meermaals was gearresteerd en gefolterd door uw autoriteiten omwille van uw politieke overtuigingen (zie supra). Derhalve had u de meest ernstige incidenten van uw asielrelaas al meegemaakt. U werd gevraagd om welke reden u het risico nam om terug te keren naar Tsjetsjenië vanuit Duitsland. U zei dat u zich moeilijk kon aarden in de voor u vreemde Europese omgeving en dat u terug in uw vaderland wou wonen (NPO 1, p. 11 & 19). Deze verklaring staat echter hoegenaamd niet proportioneel in verhouding tot uw verklaringen dat u op dat moment reeds meermaals was gearresteerd en gefolterd door Tsjetsjeense en Russische autoriteiten. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u niet meer het risico zou genomen hebben om terug te keren naar uw land van herkomst, de plek waar u al deze serieuze problemen meemaakte.”*

Verzoekende partij tracht deze terugkeer te vergoelijken met de uitleg dat de repressie op dat moment niet zo hoog was als vandaag en dat de overheidsstructuren zich nog aan het herstellen waren van de eerste oorlog. Evenwel bemerkt de Raad ook hier dat in het licht van de bewering van verzoekende partij dat de autoriteiten haar ook na haar vasthouding in 1994 nog zouden zijn blijven zoeken en viseren, en zij voorts op dat moment al meermaals zou zijn gearresteerd alsook gefolterd door haar autoriteiten vanwege haar politieke activiteiten, zij bezwaarlijk kan volstaan met deze uitleg om te verklaren waarom zij na initieel haar land te zijn ontvlucht vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië en de uitkomst van haar procedure internationale bescherming in Duitsland niet afwachtte. Zij het hierbij bovendien nog opgemerkt dat verzoekende partij met haar eigen paspoort per vliegtuig terugkeerde naar Moskou en zich vervolgens opnieuw vestigde in Grozny (verklaring DVZ, vragen 22 en 37). Dergelijk gedrag valt allerminst te verenigen met de door haar beweerde vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Met haar vage en weinig concrete verklaring tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij *“een teken (kreeg) dat het daar beter was”* en *“hoop (kreeg) dat er geen vervolging ging zijn”* (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 11), waarnaar zij ook verwijst in haar verzoekschrift, biedt verzoekende partij geenszins een afdoende uitleg voor het feit dat zij vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië terwijl zij aldaar naar eigen zeggen geïmagineerd zou worden wegens haar politieke activiteiten begin jaren '90.

2.2.8. Verder kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar beweerde reden voor haar tweede vlucht uit Tsjetsjenië, met name dat zij via haar familielid Is. – die een relatief hoge functie had bij de MVD in Ingoesjetië (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 4; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 12) – ingelicht werd dat zij werd opgespoord door de FSB en dat er een zaak tegen haar was geopend (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 12). Immers legt zij hieromtrent uitermate vage en gebrekkige verklaringen af en liet zij tevens na om zich verder te informeren omtrent de zaak die tegen haar zou zijn geopend. Door verwerende partij wordt hieromtrent met recht meer bepaald het volgende gemotiveerd: *“Voor uw tweede vlucht uit Tsjetsjenië ontving u via uw familielid Is. (...) – die een relatief hoge functie had bij de MVD in Ingoesjetië (NPO 1, p. 4 & NPO 2, p. 12) – dat u werd opgespoord door de FSB (NPO 1, p. 16 & NPO 2, p. 12). Hij zei dat er een zaak bestond tegen u, maar toen u werd gevraagd welke zaak werd opgestart, zei u dat hij u dat niet heeft uitgelegd. U zei wel dat het te maken had met uw politieke activiteiten, maar toen u werd gevraagd op basis van welke activiteiten, zei u simpelweg dat hij tegen u zei dat het door uw activiteiten was. U werd gevraagd of u aan Is. (...) vroeg over welke activiteiten het ging en u antwoordde naast de kwestie door te zeggen dat hij op de hoogte was van uw aanhoudingen in de jaren '90 en dat het geen geheim was (NPO 1, p. 19). U werd gevraagd of Is. (...) u nog andere informatie gaf buiten het feit dat u werd opgespoord en u zei dat dit niet het geval was. U werd gevraagd of u nog informatie vroeg aan hem en toen*

antwoordde u opnieuw naast de kwestie door te zeggen dat Is. (...) u vertelde dat het te maken had met uw politieke activiteiten. U werd ook gevraagd van wat u concreet werd beschuldigd in het kader van uw opsporing en u zei dat u daar niet over gesproken hebt met uw autoriteiten. U werd gevraagd of u deze vraag aan Is. (...) heeft gesteld en dan zei u op heel vage en algemene wijze dat er geen wetsartikels worden vermeld als men in federale opsporing belandt. U werd verder ook nog gevraagd of deze opsporing impliceerde dat er een strafzaak tegen u werd opgestart, doch u moest het antwoord schuldig blijven (NPO 2, p. 12). U werd dan ook nog gevraagd of u na uw vertrek ooit nog aan Is. (...) om meer informatie hebt gevraagd over de zaak die tegen u werd opgestart en u zei dat dit niet kon omdat hij nadien overleed. U werd echter gevraagd of u voor zijn dood in 2005, 2006 of 2007 enige vragen aan hem hebt gesteld hieromtrent, eventueel via-via, en dan zei u dat u hem niet in gevaar wou brengen. U werd dan gevraagd of er geen andere mensen waren bij wie u zich kon informeren over de stand van zaken van de zaak die werd opgestart tegen u en u zei stellig dat dit niet het geval was. U werd gevraagd of u dit heeft geprobeerd en u zei dat dit niet zo was omdat u uw familieleden in Tsjetsjenië niet in gevaar wilt brengen (NPO 2, p. 13). Deze informatie van Is. (...) was een beslissende factor in uw tweede en definitieve vlucht uit Tsjetsjenië (NPO 1, p. 16), waardoor zeker van u kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen van Is. (...) over de zaak die tegen u werd opgestart. De stand van zaken van de zaak die tegen u werd opgespoord is essentieel bij de beoordeling van uw actueel risico op vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst, waardoor ook zeker van u kan worden verwacht dat u inspanningen zou hebben geleverd om hier meer informatie over te bekomen op een of andere manier. U heeft echter geen enkele inspanning geleverd in dit verband.”

Wat betreft nog haar verklaring dat haar familielid Is. na haar vertrek werd vermoord in 2005, 2006 of 2007 (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 13), dient benadrukt te worden dat verzoekende partij vermoedt dat hij werd gedood omwille van zijn job en dat dit niets te maken had met haar eigen problemen (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 4; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 13). Dit element werpt dan ook geen ander licht op het ongeloofwaardige karakter van de door haar voorgehouden problemen wegens haar politieke activiteiten in de jaren '90.

2.2.9. Wat betreft de problemen die haar familieleden nog zouden hebben gekend na haar vertrek, dient eveneens te worden vastgesteld dat verschillende vaststellingen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen.

Vooreerst acht de Raad het in het licht van de door verzoekende partij beweerde vervolging, waarbij men haar actief zou opsporen en een zaak tegen haar hebben geopend, uiterst bevreemdend dat het na haar tweede vertrek uit Tsjetsjenië in 2001 nog jaren zou duren vooraleer haar familie werd lastiggevallen omwille van haar politieke activiteiten en vooraleer zij zelf problemen ondervond in dit verband. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente bevindingen gedaan: *“U zei dat uw zus in 2006 of 2010 werd gearresteerd door Kadyrovtsy omwille van u (NPO 1, p. 20 & NPO 2, p.). U benadrukte dat dit het eerste probleem was dat plaatsvond na uw vertrek (NPO 1, p. 21). Dit is bijzonder vreemd en weinig logisch, aangezien u Tsjetsjenië reeds definitief had verlaten in 2002 (NPO 1, p. 11 & 13). U werd gevraagd om welke reden het zolang duurde voordat uw familie problemen kreeg omwille van u en toen zei u dat uw autoriteiten eerst bezig waren met het viseren van gewapende opstandelingen (NPO 1, p. 21). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en toen gaf u hetzelfde antwoord (NPO 2, p. 18). Indien uw autoriteiten er echter daadwerkelijk op gebrand zouden zijn om u door uw politieke activiteiten te viseren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw familie reeds vroeger problemen zou gekend hebben.”*

Verzoekende partij werpt in dit verband op dat tijdens de Tsjetsjeense oorlogen de strijd tegen gewapende rebellen prioriteit had en dat men pas na 2004 alle dissidenten begon te vervolgen, doch geldt ook hier dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat haar familie reeds vroeger problemen gekend zou hebben indien haar autoriteiten er daadwerkelijk op gebrand zouden zijn om haar wegens haar politieke activiteiten in de jaren '90 te viseren. Dient hierbij tevens herhaald te worden dat verzoekende partij zelf aangaf dat de autoriteiten haar ook na haar laatste vasthouding eind december 1994, en dus toen de eerste Tsjetsjeense oorlog reeds was aangebroken, nog zochten en viseerden. Een loutere verwijzing naar het feit dat de Tsjetsjeense oorlogen toen plaatsvonden, kan dan ook niet volstaan om te verklaren waarom men haar familie al die jaren ongemoeid zou hebben gelaten. Waar zij er nog op wijst dat haar zus en moeder in Ingoesjetië verblijven, duidt de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij niettemin nog andere familieleden had die nog steeds in Tsjetsjenië verbleven (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 6) alsook dat haar zus hun familie in Tsjetsjenië nog af en toe bezocht (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 6; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 14). In dat licht is het derhalve wel degelijk bevreemdend dat haar familie niet eerder problemen kende met de autoriteiten na het vertrek van verzoekende partij uit Tsjetsjenië.

Verder legt verzoekende partij uitermate vage en gebrekkige verklaringen af over de problemen die haar familieleden nog gekend zouden hebben na haar vertrek en vertoont zij desbetreffend een ernstig gebrek aan

interesse die niet te verenigen valt met een vrees voor vervolging. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing hieromtrent met recht het volgende gesteld: “Op vlak van de aanhouding van uw zus na uw vertrek wist u niet of dit iets eenmaligs was of niet. U wist wel dat ze bij de MVD in Grozny werd vastgehouden door Kadyrovtsy voor enkele uren (NPO 1, p. 20 & NPO 2, p. 14), maar voor het overige had u opnieuw amper informatie. U wist dat uw zus werd bedreigd en naar u werd gevraagd, doch u wist verder geen details. U wist niet of de MVD tegen uw zus heeft verteld waarom ze u zochten. U zei dat uw zus na haar arrestatie nog werd bedreigd in het kader van uw problemen, maar opnieuw kon u hier geen enkele details of informatie over geven. U wist zelfs niet wanneer deze bedreigingen plaatsvonden en op vlak van de actoren die haar bedreigden, kon u slechts vermoeden dat het opnieuw de plaatselijke MVD-afdeling betrof (NPO 2, p. 15). Na uw vertrek ontving u verder twee oproepingsbrieven van de politie (NPO 1, p. 12). U had echter amper informatie over hoe uw familie deze oproepingsbrieven in handen kreeg en evenmin had u veel informatie over de inhoud van deze brieven. U wist niet op basis van wat u werd opgeroepen, maar u vermoedt dat het te maken heeft met uw eerdere politieke problemen. U wist niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. U wist ook niks over hoe uw zus de tweede oproepingsbrief in handen kreeg (NPO 1, p. 21). U wist dat één oproepingsbrief op 17 december 2012 aan uw zus werd afgeleverd, maar u herinnerde zich niet of dit de eerste of de tweede was (NPO 1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verduidelijkte u dan wel dat de eerste brief in 2007 werd opgestuurd (NPO 2, p. 14). U wist daarnaast eigenlijk ook niet van welke dienst de oproepingsbrieven afkomstig waren en u sprak in dit verband van de onderzoeksafdeling of het openbaar ministerie (NPO 2, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u ondertussen meer informatie had proberen bekomen bij uw familie over de oproepingsbrieven en dan zei u van niet omdat u het niet nodig vond om meer informatie daarover te weten te komen. U zei eveneens opnieuw dat het gevaarlijk was om hier met uw familie over te praten. U werd gevraagd naar de huidige stand van zaken in verband met de oproepingsbrieven, maar ook hier had u geen informatie over. Meer specifiek wist u niet of er nog verdere gerechtelijke stappen tegen u werden ondernomen (NPO 1, p. 16). U werd erop gewezen dat u niet veel informatie leverde over de gebeurtenissen na uw vertrek in het kader van uw problemen en u werd gevraagd of u inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen. U antwoordde dat dit gevaarlijk is, gelet op de Tsjetsjeense context (NPO 1, p. 22). Dan nog kan van u worden verwacht dat u minstens enige inspanningen zou hebben geleverd om op een of andere manier meer informatie te bekomen en het gegeven dat u dit hebt nagelaten doet wederom op ernstige wijze afbreuk aan uw vrees om op dit moment nog vervolgd te worden. U heeft immers nog altijd contact met uw familie in Tsjetsjenië (NPO 2, p. 3), waardoor redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u deze inspanningen zou hebben geleverd, indien u daadwerkelijk voor uw leven zou vrezen bij terugkeer naar de Russische Federatie.”

Daarnaast is het eveneens frappant dat er sinds de tweede oproepingsbrief die zij ontving klaarblijkelijk geen verdere problemen meer waren. Verzoekende partij bevestigde dit tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 21) en ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zei zij dat haar achtergebleven familieleden in Tsjetsjenië ondertussen met rust worden gelaten (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 14). Als reden hiervoor gaf zij op dat haar moeder bejaard is en dat zij en haar zus vrouwen zijn. Zij haalde aan dat haar autoriteiten in die zin nog tekenen van menselijkheid en goede manieren vertonen, daar ze hen niets zouden aandoen. Daarnaast merkte zij op dat zij nog familieleden heeft in Tsjetsjenië die hen beschermen (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 14 en 17). De Raad treedt verwerende partij evenwel bij waar deze motiveert dat deze uitleg geen steek houdt, omwille van volgende reden: “Indien uw autoriteiten echter effectief nog altijd op wraak zijn belust jegens u omwille van uw politieke activiteiten in de jaren '90, houdt het absoluut geen steek dat ze sinds 2012 geen enkele actie ondernemen om u nog te viseren en evenmin dat uw autoriteiten zich zouden laten tegenhouden door het gegeven dat uw zus en moeder vrouwen zijn. U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u dat u eigenlijk niet zeker weet of uw familie met rust wordt gelaten op dit moment. U zei dat uw familie u niet in gevaar wilt brengen en dat u daarom geen informatie daarover ontvangt (NPO 2, p. 18). Uw familie heeft u niettemin in het verleden wel geïnformeerd over de twee oproepingsbrieven, alsook over de arrestatie en bedreigingen die uw zus onderging, waardoor kan worden aangenomen dat ze u over verdere problemen ook zouden geïnformeerd hebben.”

2.2.10. Verder verwijst verzoekende partij nog naar haar connecties met O. I., doch toont zij evenmin in concreto aan dat zij omwille hiervan riskeert om vervolgd te worden bij terugkeer naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissing worden hieromtrent immers volgende pertinente bevindingen gedaan: “U zei dat u in 1995 deelnam aan een missie met hem in Moskou. Hij was betrokken bij de onderhandelingen tussen Tsjetsjenië en Rusland in het kader van de strijd die tussen hen gaande was en daarom moest u hem vergezellen in Moskou, om bescherming te verlenen aan hem tijdens deze missie. Nadat O. (...) klaar was met zijn afspraak in Moskou, ontmoetten jullie elkaar in de luchthaven en u vermoedt dat hier video's van gemaakt zijn door de veiligheidsdiensten in Moskou. U heeft nooit enige problemen gekend omwille van uw deelname aan deze missie en verklaarde dit door het gegeven dat u zich schuilhield in Grozny in deze periode. U bent echter ook nooit aangesproken door uw autoriteiten hieromtrent. U verklaarde wel dat u in de toekomst eventueel problemen zou kunnen ervaren met uw autoriteiten door uw connecties met O. I. (...)

maar toen u werd gevraagd waarop u zich baseerde, gaf u opnieuw de uitleg dat u in Tsjetsjenië niet werd gevisieerd omdat de autoriteiten toen prioritaire gewapende opstandelingen viseerden en geen politieke tegenstanders zoals u (NPO 1, p. 14, 17 & NPO 2, p. 9-10). U haalde derhalve geen concrete elementen aan die effectief doen vermoeden dat u in de toekomst nog problemen zou kennen omwille van deze connecties. Daarenboven heeft u ook met geen woord gerept over deze situatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat des te meer aantoont dat u geen actuele vrees voor vervolging koestert in Rusland omwille van deze reden.”

2.2.11. Ook wat betreft het gegeven dat zij in Moskou enkele keren videomaterialen van wantoestanden in Tsjetsjenië naar het treinstation bracht opdat deze bij een radiostation terecht kwamen, duidt de Raad erop dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen dit niet vaak heeft gedaan en hierdoor nooit enig probleem heeft gekend (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 14-15). Ook hier liggen geen concrete elementen voor waaruit een actuele vrees in hoofde van verzoekende partij kan worden afgeleid.

2.2.12. Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds gevisieerd en vervolgd werd door de Russische autoriteiten wegens haar politieke activiteiten in de jaren '90.

2.2.13. De Raad stelt vast dat verzoekende partij evenmin overtuigende, concrete elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij omwille van haar politieke activiteiten in de jaren '90 alsnog zou worden vervolgd bij een terugkeer naar de Russische Federatie.

Dient in dit verband vooreerst te worden onderstreept dat verzoekende partij hoegenaamd geen hooggeplaatst profiel had als criticus van het regime en voorts enkel politiek actief was tijdens haar studententijd, nog voor de Tsjetsjeense oorlogen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent dienstig op het volgende gewezen: *“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw politieke activiteiten dateren van heel lang geleden en dat u bovendien hoegenaamd geen hooggeplaatst profiel had als criticus van het regime. Zo was u enkel politiek actief tijdens uw studententijd, nog voor de Tsjetsjeense oorlogen. U werd in 1988 lid van een beweging die streefde naar Gorskaya, naar de oprichting van de Waynakh republiek. Dit hield in dat jullie ijverden voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië en andere Noord-Kaukasische deelrepublieken van Rusland. De beweging hield op met bestaan in het jaar 1991. Jullie probeerden jullie doel te bereiken door één of twee keer per maand samen te komen, door folders en brochures op te hangen en uit te delen, alsook door jullie gedachtegoed uit te leggen aan anderen. Jullie hebben nooit enige acties georganiseerd. Er waren slechts ongeveer twintig personen lid van de beweging en bovendien had u ook geen specifieke rol binnen deze beweging. U zei zelf dat jullie organisatie stopte omdat jullie beseften dat jullie niet bij machte waren om verandering teweeg te brengen (NPO 1, p. 8-9). U was ook op geen enkele manier betrokken bij de twee Tsjetsjeense oorlogen die plaatsvonden (NPO 2, p. 17).*

Daarna heeft u nog enkele keren deelgenomen aan betogingen in Moskou tegen het Russische regime, doch de laatste keer dat u dit deed was in 1993. U bleef altijd een criticus ten opzichte van veel aspecten van het Russische beleid, maar u bracht deze mening na deze manifestaties niet langer naar buiten. Ook in België houdt u zich niet bezig met enige politieke activiteiten. (NPO 1, p. 10 & NPO 2, p. 3).”

Verzoekende partij biedt evenmin een overtuigende verklaring waarom men haar alsnog omwille hiervan zou vervolgen bij een terugkeer naar de Russische Federatie. Door verwerende partij wordt hieromtrent immers terecht op het volgende gewezen: *“U werd gevraagd om welke reden u de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten momenteel nog dient te vrezen op basis van politieke activiteiten van meer dan dertig jaar geleden. U zei dat deze vrees altijd actueel blijft, los van het aantal jaren dat zou verstrijken omdat u omwille van uw activiteiten wordt gezien als een bedreiging voor de staat (NPO 2, p. 17). Met dergelijk vage en algemene verklaring toont u evenwel niet aan waarom u op basis van uw beperkte politieke activiteiten momenteel nog een doorn in het oog van uw autoriteiten zou zijn. U werd er bovendien op gewezen dat de huidige president van Tsjetsjenië vroeger ook ijverde voor de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië en u werd gevraagd waarom uw autoriteiten u uw politieke standpunten van de jaren '90 niet zouden kunnen vergeven. Hierop gaf u geen antwoord waaruit zou kunnen blijken dat u persoonlijk nog een risico loopt, doch daarentegen zei u simpelweg op heel algemene wijze dat Kadyrov veel bloedvergiet heeft veroorzaakt om het vertrouwen van Rusland te winnen en dat u daarom niet kan worden vergeleken met hem (NPO 2, p. 17). U werd gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat u op dit moment nog altijd wordt opgespoord door uw autoriteiten en u zei dat u hier geen bewijs van kan aanleveren (NPO 1, p. 21 & NPO 2, p. 13). U werd nogmaals gevraagd om welke reden u na meer dan dertig jaar nog zou gevisieerd worden en toen zei u opnieuw op heel algemene wijze dat er in Rusland geen verjaringstermijn geldt en dat het hele land onder toezicht staat (NPO 1, p. 22). U maakte derhalve niet aannemelijk dat u op dit moment nog het risico loopt om vervolgd te worden in Rusland omwille van uw politieke activiteiten.”*

Verzoekende partij werpt op dat het niet ernstig is dat verwerende partij stelt dat de autoriteiten haar zouden vergeven voor haar politieke activiteiten in het verleden louter omdat de huidige president van Tsjetsjenië in

de jaren '90 ook voor de onafhankelijkheid streed, nu uit informatie immers blijkt dat de huidige president van Tsjetsjenië, Ramzan Kadyrov, de voetsporen volgt van zijn vader, die tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog de kant koos van de Russische Federatie, en zich thans actief bezighoudt met het uitschakelen van politieke tegenstanders en mensen gelieerd aan de republiek Ichkeria. De Raad benadrukt evenwel dat de politieke activiteiten van verzoekende partij dateren van voor de start van de Tsjetsjeense oorlogen en dat zij na 1993 geen politieke activiteiten meer had. Zij verklaarde hieromtrent dat zij altijd een criticus bleef ten opzichte van vele aspecten van het Russische beleid, doch deze mening nadat zij stopte met deelnemen aan manifestaties (in 1993) niet langer naar buiten bracht en ook in België zich niet bezighoudt met enige politieke activiteiten (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 10; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 3). Daarnaast dient tevens herhaald te worden dat verzoekende partij bovendien geen hooggeplaatst profiel had als criticus van het regime. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het huidige regime haar bij een terugkeer plots zou viseren en vervolgen louter omwille van deze politieke activiteiten tijdens haar studententijd in de jaren '90.

2.2.14. Verder wordt door de Raad *an sich* niet betwist dat verzoekende partij in de jaren '90 omwille van haar Tsjetsjeense origine geïsoleerd werd en in dit kader problemen kende tijdens haar studententijd in Moskou (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 7) alsook in 1994 een tiental dagen vastgehouden werd in een filtratiekamp in Mozdok alwaar zij gefolterd werd (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 7-8). Evenwel dient te worden benadrukt dat uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat deze gebeurtenissen losstaan van haar politieke activiteiten tijdens haar studententijd en dat zij toen louter geïsoleerd werd wegens haar Tsjetsjeense origine (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 16 en 17; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 7-8). Uit niets blijkt dat verzoekende partij omwille hiervan nog een actuele vrees koestert, temeer nu zij na deze gebeurtenis nog meerdere jaren zonder (geloofwaardige) ernstige problemen in haar land heeft verbleven en bovendien na een eerste vlucht uit haar land in 2000 anderhalf jaar later opnieuw terugkeerde naar de Russische Federatie. Dient inzake deze vervolgingen waarvan verzoekende partij het slachtoffer werd in de jaren '90 tevens benadrukt te worden dat deze dateren van reeds zeer lang geleden alsook plaatsvonden in een welbepaalde tijd en context, met name in de periode voor en tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt nergens dat er actueel in de Russische Federatie sprake zou zijn van een systematische vervolging ten aanzien van alle Tsjetsjenen louter op grond van hun origine, waardoor er dan ook goede redenen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zijn om aan te nemen dat de vervolging waarvan verzoekende partij in de jaren '90 het slachtoffer werd zich niet opnieuw zal voordoen. Het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel van Memorial (zie bijlage 2 van het verzoekschrift) waarin de folterpraktijken in het filtratiekamp te Mordok worden beschreven, *i.e.* elementen die niet worden betwist, werpt geen ander licht op voorgaande bevindingen.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de problemen die zij meemaakte in het kader van de zuiveringsprocedure. Immers volgt de Raad verwerende partij waar deze hieromtrent dienstig op het volgende wijst: *“U zei meermaals dat u werd lastiggevalen in het kader van een zuiveringsprocedure en dat dit één van de redenen was waarom u uw land ontvluchtte. U zei ook dat u in het kader van deze zuiveringsprocedure in 2001 bijna door Russische militairen vanuit Grozny werd meegenomen, samen met enkele vrienden. Deze zuiveringsactie was echter gericht op alle Tsjetsjenen en niet op u persoonlijk, wat u ook meermaals bevestigde. U zei namelijk dat Russische militairen in het kader van de Tsjetsjeense oorlogen langsgingen bij Tsjetsjenen en paspoortcontroles uitvoerden. U benadrukte dat u in 2001 enkel en alleen bijna werd meegenomen omwille van uw Tsjetsjeense etniciteit. U bevestigde ook dat dit incident niks te maken had met uw politieke activiteiten. Buiten deze gebeurtenis in 2001 maakte u zelf ook geen concrete incidenten mee in het kader van de zuiveringsprocedure en alhoewel u zei dat de Russische militaire bruut met u aan de slag gingen, maakte u geen fysiek geweld mee. Tenslotte werd u ook gevraagd of u nog een actuele vrees koestert op basis van deze eerdere zuiveringsacties en u zei dat dit niet het geval was (NPO 1, p. 16, 18 & NPO 2, p. 10-11). In dit verband kan trouwens worden opgemerkt dat uw appartement in Grozny tijdens de Tsjetsjeense oorlogen werd verwoest in het kader van de strijd die woedde en dit ook niks met u persoonlijk te maken had (NPO 1, p. 6). U zei namelijk dat uw woning tijdens de eerste oorlog werd beschadigd door tankbeschietingen en dat het dak tijdens de tweede oorlog opnieuw werd beschadigd omdat er in de buurt van uw woning beschietingen plaatsvonden die niet op u gericht waren (NPO 2, p. 12).”*

2.2.15. Ten slotte is de Raad van oordeel dat verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij effectief het risico loopt om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne.

Dient er in dit verband vooreerst op te worden gewezen dat gelet op de beschikbare informatie omtrent mobilisatie in de Russische Federatie het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een mobilisatieoproep niet volstaat om tot een nood aan internationale bescherming te concluderen, doch dat verzoekende partij aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken dient aan te tonen dat er in haar concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. Door verwerende partij wordt er immers dienstig op gewezen dat uit de beschikbare informatie het

volgende blijkt: "Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de *zapas*, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van *contractsoldaat*. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, *contractsoldaten* en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (*mobilizatsionnoe predpisanie*) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met *contractsoldaten*. Ze zetten maximaal in op het *ronselen* van *contractsoldaten* omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als *contractsoldaat* te tekenen. Bij het *ronselen* van *contractsoldaten* bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, *contractsoldaten* en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus."

Verzoekende partij blijft evenwel in gebreke in concreto een nood aan internationale bescherming in dit verband aan te tonen. Waar zij aanhaalt dat het risico bestaat dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie verplicht naar Oekraïne zal worden gestuurd (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 15; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 5), dient immers te worden vastgesteld dat zij zulks koppelt aan haar eerdere problemen

in Rusland omwille van haar politieke activiteiten. Hierboven werd evenwel reeds omstandig vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze door haar aangehaalde problemen en dat in hoofde van verzoekende partij evenmin een actueel risico kan worden vastgesteld om (alsnog) vervolgd te worden omwille van haar politieke activiteiten in de jaren '90. Zij maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat zij omwille hiervan verplicht naar Oekraïne zal worden gestuurd. Daarnaast blijkt uit bovenvermelde informatie over de mobilisatie dat er momenteel geen enkel risico in haar hoofde bestaat om gemobiliseerd te worden.

Met een loutere verwijzing naar het gegeven dat uit de door verwerende partij bijgebrachte "COI Focus" betreffende "*Russische Federatie. Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*" van 23 oktober 2023 alsook uit een door verzoekende partij bijgebracht internetartikel (bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat er in Tsjetsjenië sprake is van gedwongen rekrutering, doet verzoekende partij geen afbreuk aan wat voorafgaat. Immers maakt verzoekende partij evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij gedwongen zal worden gerekruteerd door de Tsjetsjeense autoriteiten. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit de door haar aangehaalde informatie geenszins blijkt dat iedere Tsjetsjeen die terugkeert uit het buitenland, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming, bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedwongen gerekruteerd wordt voor de oorlog in Oekraïne. Meer bepaald blijkt dat het personen betreffen die reeds om andere redenen in het vizier staan van de Tsjetsjeense autoriteiten die hiertoe een verhoogd risico lopen. *In casu* dient echter vooreerst te worden benadrukt dat uit het wat voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij in het vizier staat van de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten. Wat betreft specifiek haar vrees om gedwongen gerekruteerd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, dient er bovendien op te worden gewezen dat nergens uit blijkt dat zij ooit enige kritiek uitte die specifiek gericht was op het Tsjetsjeense regime en/of Ramzan Kadyrov. Overigens gaf zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog aan niet zozeer de Tsjetsjeense autoriteiten te vrezen, doch wel de federale Russische autoriteiten (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 9 en 17). Dat zij bij wijze van punitieve maatregel door de Tsjetsjeense autoriteiten gedwongen zal worden gerekruteerd voor de oorlog in Oekraïne, zoals zij lijkt aan te voeren in haar verzoekschrift, maakt verzoekende dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk. Waar zij nog verwijst naar haar neef die overleed in Oekraïne, bemerkt de Raad dat nergens uit blijkt dat er enig verband is tussen het lot van haar neef en haar persoonlijke situatie. Waar zij stelt dat haar neef bij zijn terugkeer naar de Russische Federatie gedwongen naar de oorlog in Oekraïne werd gestuurd en aldaar overleed, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud louter aangaf dat haar neef sneuvelde in Oekraïne (notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 3). Zij gaf hierbij nergens aan dat haar neef gedwongen naar het front werd gestuurd, waardoor dit een loutere *post-factum* bewering betreft die zij geenszins hard maakt, temeer nu zij haar bewering in haar verzoekschrift dat haar neef in het Verenigd Koninkrijk erkend was als vluchteling en in 2024 zou zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie omwille van zijn moeilijke gezondheidstoestand op geen enkele wijze staft met bewijsstukken.

Waar zij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een internetartikel d.d. 2 november 2024 voegt omtrent de plannen van Kadyrov om 84.000 extra manschappen in te zetten in de oorlog tegen Oekraïne (bijlage 4 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat dit vooralsnog louter hypothetisch is en dat hieruit geenszins een actuele vrees in hoofde van verzoekende partij kan worden afgeleid. Bovendien wordt in het artikel aangegeven dat het om rekrutering op vrijwillige basis zou gaan en niet om een mobilisatie. Deze informatie volstaat dan ook allerm minst om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land gedwongen gerekruteerd zal worden en naar het conflict in Oekraïne zal worden gestuurd.

2.2.16. Wat betreft daarnaast nog de door haar aangehaalde moeilijkheden die zij ervaarde in de loop van haar Nederlandse asielprocedure (notities CGVS d.d. 20/06/2024, p. 2 en 22; notities CGVS d.d. 14/08/2024, p. 3-5), stelt de Raad vast dat er geen concrete indicaties voorliggen waaruit een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade blijkt in hoofde van verzoekende partij bij terugkeer wegens deze problemen. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend immers dienstig op het volgende gewezen: "*Volledigheidshalve maakte u ook met uw verklaringen over de moeilijkheden die u ervaarde in de loop van uw Nederlandse asielprocedure niet aannemelijk dat u in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut in België.*"

Eenzijds zei u dat de Nederlandse asielautoriteiten uw negatieve asieluitspraak online hadden gepubliceerd, doch dat uw Nederlandse advocaat in de nasleep hiervan klacht indiende en dat de Nederlandse asielautoriteiten hierna hun excuses aanboden en de informatie van het internet haalden. U werd echter gevraagd of u hier concrete problemen door kende en u zei dat u in Europa geen problemen kende daardoor. U wist echter niet of er in Rusland problemen waren gerezen hierdoor. U werd gevraagd welke vrees u koppelde aan de niet-anonieme openbaarmaking van uw Nederlandse asieluitspraak en u zei dat u in uw interview daar namen had vermeld van bepaalde mensen, alsook dat de informatie uit uw asieldossier kon leiden tot een strafrechtelijk onderzoek in Rusland. U wist echter niet of de Russische autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat uw asieluitspraak online stond. U bent ook nooit aangesproken door uw autoriteiten in dit verband. Wanneer u dan werd gevraagd of u concrete aanwijzingen had dat u problemen zou krijgen in Rusland door deze situatie, dan sprak u vooral voor het gevaar voor uw familieleden in

Tsjetsjenië indien uw activiteiten in België aan het licht zouden komen in Rusland. U werd dan gevraagd of u iets vreesde voor uzelf op basis van deze asielinformatie uit Nederland en dan zei u dat dit “tweederangs” was voor u, alhoewel u zei dat er mogelijks problemen konden rijzen via spionnen in Europa. U werd erop gewezen dat de beslissing in Nederland ondertussen al enige tijd van het internet is gehaald en u werd opnieuw gevraagd waarom dit in de toekomst nog problemen zou geven voor u of uw familie. U antwoordde dat u op basis van uw eerdere politieke activiteiten in Rusland als extremist wordt beschouwd en dat het gevaar waarin u zich daardoor bevindt actueel blijft. Hiermee verwees u naar uw eerdere politieke problemen en gaf u dus geen concreet antwoord op de vraag wat u vreest op basis van de informatie die in Nederland online werd gepubliceerd. Daarom werd u nogmaals gevraagd hoe de Russische autoriteiten op de hoogte zouden kunnen raken van deze online informatie in Nederland, terwijl het al enige tijd geleden af het internet is gehaald. U antwoordde dat Rusland genoeg experts heeft die informatie verzamelen in Europa en dat Russische burgers in Europa op die manier geïnterviewd worden (NPO 1, p. 2, 4-5 & NPO 2, p. 3-4). Met al deze verklaringen bood u dus geen enkel concreet element aan dat erop kan wijzen dat de Russische autoriteiten uw asieluitspraak in Nederland hebben gezien en maakte u derhalve al zeker niet aannemelijk dat u daardoor problemen zou kunnen ervaren.

Anderzijds zei u ook dat u op het Russische consulaat in Nederland bedreigd werd door Russischtalige medewerkers (NPO 1, p. 22). U zei dat één van deze medewerkers ermee had gedreigd u naar een Russisch detentiecentrum te sturen (NPO 2, p. 4). U zei ook dat ze in het algemeen moeilijk deden jegens u, bijvoorbeeld door te beweren dat uw adres in Grozny niet bestond. Hoe jammerlijk deze situatie ook was, is de link met uw vrees om terug te keren naar Rusland allesbehalve vanzelfsprekend. U werd dan ook gevraagd wat u met deze bedreigingen wou aantonen in het kader van uw asielprocedure in België en u zei dat u wou aantonen dat uw zaak in Nederland niet goed werd behandeld, dat het onveilig was voor u daar en dat het resulteerde in een negatieve ervaring voor u. U beschouwde het voorval op het consulaat als een rechtstreekse bedreiging in uw richting. U werd gevraagd of u aan dit voorval een bepaalde vrees koppelde indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie en u zei dat u bang was dat u effectief zou worden opgesloten in een detentiecentrum. U zei echter ook dat u vreesde om in handen van Kadyrovtsev te belanden, om te verdwijnen en om naar de oorlog gestuurd te worden (NPO 2, p. 5). Hiermee verwees u impliciet opnieuw naar uw asielrelaas en u maakte derhalve absoluut niet hard dat u verdere problemen in Rusland riskeert op basis van uw negatieve ervaringen met Russischtalige ambtenaren in Nederland.”

Waar verzoekende partij betoogt dat de bedreigingen op het Russische consulaat in Nederland net de actualiteit van haar vrees aantonen, wijst de Raad er evenwel dat nergens uit blijkt dat deze negatieve ervaring op het Russische consulaat enige link heeft met haar vroegere politieke activiteiten in de jaren '90. Dit éénmalige incident volstaat dan ook geenszins om in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie aannemelijk te maken.

2.2.17. Ten slotte is de Raad van oordeel dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij het risico loopt om vervolgd te worden bij terugkeer naar de Russische Federatie omwille van haar lang verblijf in Europa. Immers worden dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: “Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U

c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofdte geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat niet kan worden aangenomen dat uw profiel en activiteiten ervoor zouden zorgen dat u negatief onder de aandacht van de autoriteiten zou komen bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde uw advocaat aan dat u in totaal 18 jaar in Nederland heeft verbleven en dat u ondertussen ook al langer dan vier jaar in België verblijft. Hij verklaarde ook dat u omwille van uw lang verblijf in Europa geïmigreerd zal worden indien u zou moeten terugkeren naar Tsjetsjenië (NPO 1, p. 22-23). Zelf heeft u dergelijke vrees op geen enkel moment in het eerste persoonlijk onderhoud laten blijken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u desalniettemin gevraagd of u enige opmerkingen had in dit verband. U zei spontaan dat het "een kleinigheid" betrof in vergelijking met het dossier dat op uw naam werd geopend omwille van uw politieke activiteiten, alhoewel u ook zei dat men sowieso verdacht overkomt bij de Russische autoriteiten nadat men in het buitenland heeft verbleven voor een tijdje. U werd dan gevraagd waarom u persoonlijk als verdacht zou worden aanzien, specifiek omwille van uw lang verblijf in Europa en u benadrukte opnieuw dat het om een klein probleem ging en dat u voornamelijk niet kan terugkeren omwille van uw politieke problemen. U zei dat u aan de grens wel ondervraagd kan worden en eventueel naar de oorlog kan worden gestuurd, doch opnieuw benadrukte u dat het om een tweederangsprobleem gaat. U werd gevraagd om welke reden u deze vrees aan uw lang verblijf in Europa koppelde en dan antwoordde u dat Tsjetsjenen sowieso vaker verdacht overkomen in Rusland en dat het voor etnische Russen geen vragen zou doen rijzen wanneer zij in het buitenland hebben verbleven (NPO 2, p. 18). Hiermee toonde u allesbehalve aan dat u omwille van uw lang verblijf in Europa specifieke problemen zou kennen met uw autoriteiten in de Russische Federatie. U verwees bovendien telkens naar de problemen die u vreest op basis van uw eerdere politieke activiteiten en er werd reeds uitvoerig gemotiveerd waarom u op basis van die vrees niet in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen."

Verzoekende partij citeert uit hogervermeld rapport van *Amnesty International* uit januari 2024 en werpt op dat zij wel degelijk een risicoprofiel heeft nu zij reeds verschillende keren in haar leven onder het aandachtsveld van de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten kwam. Zij verwijst hierbij tevens naar een artikel d.d. 14 maart 2023 van de website www.dw.com, waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten strenge grenscontroles uitvoeren waarbij gezocht wordt naar dissidenten, zeker tussen de personen die terugkeren uit het Westen. De Raad bemerkt evenwel dat hierboven reeds omstandig werd vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij geïmigreerd en vervolgd wordt door de Russische autoriteiten vanwege haar politieke activiteiten in de jaren '90. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de Russische autoriteiten haar bij haar terugkeer zullen beschouwen als een politiek dissident en haar daarom zullen viseren en vervolgen.

Verder stelt zij nog dat uit hogervermeld artikel van de website www.dw.com d.d. 14 maart 2023 tevens blijkt dat bij de grenscontroles gsm's worden doorzocht van Tsjetsjenen die terugkeren vanuit het buitenland. Zij

bemerkt dat bij een doorlichting van haar gsm en/of socialemediaprofielen zal blijken dat zij een tegenstander is van het Russische regime, nu uit haar YouTube-profiel blijkt dat zij geabonneerd is op verschillende oppositionele en 'extremistische' kanalen (zie bijlage 5 van het verzoekschrift). De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat nergens uit blijkt dat haar autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat zij op deze kanalen geabonneerd is, nu immers nergens uit blijkt dat deze informatie publiek zichtbaar is. Dient verder te worden bemerkt dat hieruit louter blijkt dat verzoekende partij zich abonneerde op deze kanalen, doch blijkt nergens uit dat zij zelf haar politieke mening op enerlei wijze publiekelijk uit of deelt. Het is dan ook maar de vraag of de Russische autoriteiten enig gewicht zullen toekennen aan deze zeer beperkte online activiteiten, laat staan haar omwille hiervan zouden vervolgen. Bovendien toont verzoekende partij, die voorts na 1993 geen enkele politieke activiteit meer had, noch in Rusland, noch in België, niet aan dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer deze inhoud van haar YouTube-profiel te wissen en/of deze applicatie van haar gsm te verwijderen.

Ten slotte werpt verzoekende partij nog op dat zij niet in het bezit is van een binnenlands of internationaal paspoort van de Russische Federatie, waardoor zij met een doorlaatbewijs zal worden gedeporteerd en niet zal kunnen verstoppen dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland en België, doch de Raad wijst erop dat dit gegeven geenszins volstaat om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Immers dient te worden onderstreept dat uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie, met name de "COI Focus" betreffende "*Tsjetsjenië – Terugkeer*" van 6 juni 2024 niet blijkt dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep, dan wel systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar zij ook hier verwijst naar het feit dat in Nederland de beslissing in haar asioldossier op niet-anonieme wijze gepubliceerd werd op de website van de Raad van State, duidt de Raad erop dat *supra* (zie punt 2.2.16.) reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij omwille hiervan geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

2.2.18. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5) doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Haar rijbewijs en diploma staven haar scholing en identiteit, *i.e.* elementen die niet ter discussie staan. In de door haar bijgebrachte psychologische documenten wordt gewag gemaakt van het feit dat verzoekende partij een posttraumatische stressstoornis ontwikkelde "*wegens lange periode van oorlog, foltering, mishandelingen, marteling en gevangenschap (concentratiekamp)*". Dient evenwel te worden benadrukt dat in de psychologische attesten nergens concreet verwezen wordt naar haar arrestatie in 1990 vanwege haar deelname aan een politieke studentenbeweging waarbij zij eveneens zou zijn gefolterd, doch louter naar haar gevangenschap in het filtratiekamp te Mozdok. Deze psychologische documenten staven dan ook geenszins de door haar beweerde arrestatie in 1990. Bovendien vormen dergelijke psychologische documenten hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliepen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu de attesten *in casu* geen betrekking hebben op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychisch-medische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is. Dient nog te worden herhaald dat haar gevangenschap in het filtratiekamp te Mozdok *an sich* niet wordt betwist, doch blijkt uit het voorgaande dat er in haar hoofde omwille hiervan geen sprake is van een actueel risico op vervolging. Inzake de neergelegde oproepingsbrief van de politie, die haar familie na haar vertrek zou hebben ontvangen, werd *supra* reeds vastgesteld dat verzoekende partij vage en gebrekkige verklaringen aflegt over de oproepingsbrieven die haar familie had ontvangen. In het bijzonder had zij amper informatie over hoe haar familie deze oproepingsbrieven in handen kreeg en over de inhoud van deze brieven. De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. De documenten inzake haar Nederlandse asieluitspraak, de envelop in het kader van de briefwisseling met haar Nederlandse advocaat en de documenten over de slechte behandeling die de Russischtalige ambtenaren in Nederland haar gaven, hebben betrekking op de moeilijkheden die zij ervaarde in de loop van haar Nederlandse asielprocedure. Evenwel werd *supra* reeds omstandig uiteengezet dat verzoekende partij geen actueel risico aannemelijk maakt wegens deze gebeurtenissen in Nederland bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Het artikel over de dood van haar vriend en familielid Is. staat louter dat hij overleed, doch dient herhaald te worden dat nergens uit blijkt dat diens dood enige link vertoont met haar asielrelaas. Haar militair boekje toont slechts aan dat verzoekende partij haar legerdienst vervulde,

doch toont geenszins aan dat er in haar hoofde een actueel risico bestaat op mobilisatie. Haar vluchtelingenboekje staft voorts haar Tsjetsjeense etniciteit, hetgeen nergens in vraag wordt gesteld. De foto van haar overleden neef in Oekraïne kan hoogstens diens overlijden staven, doch geenszins dat diens lot enige link vertoont met de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

2.2.19. Per e-mail d.d. 22 augustus 2024 maakte verzoekende partij via haar advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Deze opmerkingen werden aanvaard en hiermee werd rekening gehouden bij de beoordeling van haar verklaringen, doch wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

2.2.20. Per aanvullende nota d.d. 13 maart 2025 legt verzoekende partij nog twee Russische oproepingsbrieven neer van respectievelijk 3 en 6 september 2024 waarmee zij wil aantonen dat zij wel degelijk in het vizier staat van haar autoriteiten. Daarnaast brengt zij nog een nieuwsbericht van Memorial d.d. 4 november 2024 en een COI-rapport van april 2024 afkomstig van de Zweedse en Deense migratiediensten bij ter staving van het door haar aangehaalde risico om bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedwongen gerekruteerd te worden (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Wat betreft evenwel vooreerst de door haar bijgebrachte oproepingsbrieven, oordeelt de Raad dat deze geenszins volstaan om de door haar beweerde problemen met haar autoriteiten te staven. Immers kan hieraan niet de minste bewijswaarde worden toegekend nu het louter fotokopieën betreffen dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Zij het tevens opgemerkt dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Inzake de bijgebrachte informatie omtrent gedwongen rekruteringen in Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat ook uit deze informatie geenszins afgeleid kan worden dat iedere Tsjetsjeen die terugkeert uit het buitenland, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming, bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedwongen gerekruteerd wordt voor de oorlog in Oekraïne. Ook uit deze informatie komt naar voren dat het personen betreffen die reeds om andere redenen in het vizier staan van de Tsjetsjeense autoriteiten die hiertoe een verhoogd risico lopen. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar deze informatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dient zulks *in concreto* aan te tonen. Evenwel wordt *supra* reeds omstandig vastgesteld dat zij desbetreffend geheel in gebreke blijft nu (i) zij niet aantoonst dat zij in het vizier staat van de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten en (ii) nergens uit blijkt dat zij ooit enige kritiek uitte die specifiek gericht was op het Tsjetsjeense regime en/of Ramzan Kadyrov (zie punt 2.2.15). Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië beschouwd zal worden als een tegenstander van het Tsjetsjeense regime en daarom gedwongen naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd.

2.2.21. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend op het volgende gewezen:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf)

coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van

2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht ter weerlegging van deze vaststelling.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.2.23. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de artikelen 2 en 3 EVRM, bemerkt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT